

Подигнахъ глава, огледахъ се. Срещу менъ, съ поразителна точностъ въ позата седѣше Казимиръ Храбъръ. Едва не извикахъ отъ страхъ и изненада. Но само мигъ самообладание — и азъ вече можехъ спокойно да кажа:

— Радвамъ се, че ви виждамъ, Храбъръ!

Той отвърна на усмивката ми и отговори:

— Радвамъ се, че ви виждамъ, Храбъръ!

— Вървахъ да сте умрѣлъ.

Той:

— Вървахъ да сте умрѣлъ.

Азъ се усмихнахъ отново. Явно бѣше, че той искаше да се пошегува малко съ менъ. Заслужавахъ го напълно.

Той отвърна на усмивката ми. Или, нека бжда по-точенъ: неговата усмивка съвпадна съ моята. Увѣренъ бѣхъ, че е билъ занятъ съ нѣкои мисли, близки до моитѣ.

Погледнахъ го по възможностъ по-ласкаво и попитахъ:

— Забавлява ли ви това?

— Забавлява ли ви това? — повтори той сричка по сричка.

— Но, стига, — казахъ сега азъ. — Бихте могли да измислите нѣщо по-ново.

Той повтори отново думитѣ ми. Казвамъ, повтори и чувствувамъ нужда да направя признание. Не бѣхъ увѣренъ, но стори ми се, каточели той не повтори нищо, а по нѣкаква случайностъ всѣка моя дума съвпаднаше съ неговата — и тѣ биваха една и сѣща.